hęad; nůůd on neid hopis ennam, ja igga kord, kui pead pallawad on, tullewad ued sõbrad wannade jure; agga nemmad on ennamist kui sulled tule käes. Senni kui sa hęad nõu tead, awwitada ja anda wõid, on sul sõbro nago liwa merre áres. Iggamees on lahke, hea, surmani tru ja annaks ihho ja hinge sinno sõbrusse eest; agga kas se tõssi on? Ota senni! Tulle esmalt hädda sisse, kûssi middagi nende käest, sáh! siis tulleb warsi wälja, et tinnatud wask mitte selge hõbbe ei olle: „Head sõbrad hädda sees, on kui sulled tule käes" — láhwad keik laiali! Keik kahhetsewad, wabbandawad, óeruwad kässi, õõldes: „kûl tahhaks, agga ei wõi awwitada." Needsammad, kes sulle háil páiwil sadda kord on tunnistanud, et nad sinno eest tullesse hüppaksid, ei tõsta nůůd mitte kät egga jalga sinno abbiks. Sedda on ärrakaddunud poeg ja mitto tuhhat teisi ka, wágga kibbedaste maitsta sanud! Sáhhärdused sõbrad on nago ussid kaapsa peal: senni kui sûa on, jáwad truiks; kui paljas, láhwad omma teed. Olle julge, nemmad ei láhhá muiale, kui senna, kust wõtta on; sest anda — sedda sanna nende keles ei olle. Sedda ollen ello sees mitto korda, agga isseárranis ûks kord ûsna käppoga katsuda sanud. Mul olli ka ûks sáhhárdune sõbber, kes igga sanna ja kirjaga ennast „sinno wanna ja tru sõbber" nimmetas. Ta olleks mind kord pisukese sõrmega kimbatusest peásta wõinud, agga walle! Ta nikkutas õllasid, ütles: ei wõi parrata! Teine wõeras innimenne teggi sedda ilma minno palweta, ja ma tundsid ärra: „Head sõbrad hädda sees, on kui sulled tule käes." Olled sa neist kord lahti sanud, siis kurwasta ennast nisamma wáhhe, kui — kirbudest ja täiedest lahti sada. — On agga walle sõbrad, nago sulled tule käes, siis on ûks tõssine sõbber, nago kuld tulle sees. Pea tedda kalliks ja olle temma wasto nisamma. Nago keik asjad, nenda ka hea sõbber, on selge Jummala anne; agga teised tullewad sulle, nago tulega pihho silma. Tuul toob ja wiib neid. —